

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กว. สุวรรณภูมิ, วศ.น.พ. เด็กกับปัจจัยการเรียน. กรุงเทพมหานคร : เว้อแมก้าวการพิมพ์, 2529.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520.

กรุงเทพมหานคร : อักษรน้ำเงิน, 2520.

—. ประดิษฐ์ภาพการน้อมถยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : กองวิจัยการศึกษา
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2530.

พระภิพิรุ๊สิริวรวงศ์. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2530.

วชรี ทวีพย์มี. ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2532.

วิชาการ, กรม. การประเมินผลการเรียนระดับน้อมถยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
ฝ่ายล่งเสริมมาตรฐานการศึกษา, 2530.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. สถาบันล่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. หนังสือเรียน
วิชาคณิตศาสตร์ ค101 และ ค102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์ครุสุข, 2532.

สุปราณี สนธิรัตน์. วิธีเน้นสมรรถภาพในการเรียน. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2531.

สุรังค์ โควัตระกุล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2533.

เสน่ห์ สุกาวันธ์. "แนะนำวิธีการเรียน." เรื่องไม่แยกถ้าอยากรีบเร่ง
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายพริก, 2529.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพมหานคร : ไอเดียสโตร์,
2526.

บทความ

กวี สุวรรณกิจ, รศ.น.พ. "ปัญหาการเรียนของเด็ก." วารสารสารสัมภันธ์สภาคูปครอง
และครุแห่งประเทศไทย, 2531 : 93-95.

นพพร พานิชสุข. "นักเรียนจะเรียนวิชาคณิตศาสตร์ให้เก่งได้อย่างไร." วารสารวิทยศึกษา
(ธันวาคม 21 - มกราคม 22).

สุวัฒนา อุทัยรัตน์. "การสอนเด็กเรียนอ่อนวิชาคณิตศาสตร์." ครุภรรักษ์ 6 (พฤษจิกายน
2524) 32-38.

วิทยานิพนธ์

กาญจนा จงอุดล่าท์. ระดับความสามารถด้านการคุณภาพฯ อังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

กุลยา แสงเดช. การศึกษาเบรียบเทียนปัญหาการเรียน สังคมและส่วนตัวของนักเรียน
ประเมินศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมส่งเสริมศึกษา เชตกรุงเทพมหานครและจังหวัดชัยภูมิ.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2518.

กอบกุล รังสิษะโรจน์. ความสัมภันธ์ระหว่างลึงแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับผลลัพธ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สาม. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

เจริญ แก้วประดิษฐ์. การศึกษาความสามารถในการแก้โจทย์สมการของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เชิงการศึกษา 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2532.

ชเนดิ สวัสดิ์ฤทธิ์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางลัทธิ นิสัยการเรียนกับผลลัพธ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ชลธิชา จินดาภุล. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความใจในภาษาอังกฤษ ทัศนะคติต่อภาษาอังกฤษ กับผลลัพธ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ทรงสติต กิตติคุณวจนะ. ผลลัพธ์ทางการเรียนของการให้นักเรียนสอนกันเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

นิภา พงศ์รัตน์. การศึกษาปัญหาทางลัทธิ ความสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่นต่อนั้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์ ศรีนครินทร์วิโรฒ ประจำปี พ.ศ. 2518.

นงค์นิต ลัญลิตดิษย์. การพัฒนาแบบสำรวจปัญหาลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเชิงกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.

ประเสริฐ เศษธนาราเกียรติ. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านนักเรียน องค์ประกอบด้านครู สภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลลัพธ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ปราจีน์ วัชร์วัลคุ. อิทธิพลขององค์ประกอบด้านลักษณะของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ที่มีต่อผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

พูนสุข จิตราวนุสันธ. การปรับตัวของนักเรียนวัยรุ่นต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2521.

ระพินทร์ โน๊ตซี. สาเหตุของการสอนตกของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

รสริน วรรชนะภูมิ. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

วรรณพนพ์ ลิกิติโชค. สาเหตุของความต้องสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

สัมภាឍท์ จัตрутุปดา. การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.

สุชา เกลี่ยววิริยะกิจ. ผลของการสอนโดยกลุ่มนี้อ่อนและการสอนโดยกลุ่มนี้อ่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

สุรศักดิ์ ออมรัตน์. การวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

อุรี ลัมพิสุทธิ์. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการซึ่งไม่ใช่ความสามารถทางสติปัญญาและผลลัพธ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

เอกสารประกอบคำบรรยาย

นิรันดร์ แสงสวัสดิ์. "แนวความคิดและขั้นตอนในการแก้ปัญหาโดยเน้นหลักการวิเคราะห์ปัญหา." เอกสารประกอบการบรรยายวิชาจิตวิทยาสำหรับครู ม.ป.ป. : 1-3.

ประสาร มาลาภุล ณ อุธยา. "การเรียนการสอนการแก้ปัญหา." เอกสารประกอบวิชาจิตวิทยาการศึกษา ม.ป.ป. : 1.

ศึกษาธิกา, กระทรวง. สตางค์บันลัง เสวินการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. การประเมินผลการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ม.ป.ท., 2529. (อัดล้ำเนา)

สามัญศึกษา, กรม. พนวยศึกษานิเทศก์ เชดการศึกษา ๖. รายงานการวิจัยผลลัพธ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เชดการศึกษา ๖. ม.ป.ท., 2529. (อัดล้ำเนา)

—. รายงานการวิจัยผลลัพธ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เชดการศึกษา ๖. ม.ป.ท., 2529. (อัดล้ำเนา)

ภาษาต่างประเทศ

หนังสือ

Bloom, B.S. Human Characteristics and School Learning. New York : McGraw-Hill Book, 1982.

Bandura, Albert. Social learning Theory. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1977.

Copeland Richard. W. How children learn Mathematics. New York : Macmillan, 1984.

Decker, Phillips. Behavior Modeling Training. New York : Preacuer Publishers, 1984.

Delamont, Sara Interaction In The Classroom. London : Methuen, 1976.

Gibson, Janice T. Psychology For The Classroom. New Jersey : Prentice Hall Inc., 1980.

Jakobovitz, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. New York : House, 1971.

Jackson, Phillip W. Life in Classromm. New York : Holt Rinchart Publishers, 1968.

Maddox, Harry. How to Study. London : The English Language Book Society, 1965.

Mikulus, W. L. Behavior Modification. New York : Harpen and Row Publisher, 1978.

Nash, Roy. "Attitude and Expectations of Pupil." Teacher Expectations and Pupil Learning. London : Routledge and Kegan Paul, 1976.

Newman, Barbara M. and Newman Philip R. Adolescent Development. London : Meerill Publishing Company, 1986.

Nye, Robert D. Three Psychologies : Perspectives Form Freud, Skinner and Rogers. California : Brooks Cole, 1981.

Rey, Robert et al. Helping Children Learn Mathematic. New Jersey : Prentice-Hall, 1989.

บทความ

Bloom, B. S. What we're learning about Teaching and Learning : A Summary Research. Principal 66 (November 1986) : 6-10.

Brandsma, H.P. and Knuver, J.M. Effects of School and Classroom Characteristics on Pupil Progress in Language and Arithmetic. International Journal of Educational Research. 13 (1989) : 777-787.

Butter, Ruth and Orion, Ronit. When Pupils do not understand the determinants of their Success and failure School : Relations between interval teacher and Unknoon Perceptions of control and school achievement. British Journal of Educational Psychology 60 (February 1990) : 112-124.

Cook, E. P. Students' Perceptions of Personal Problems, Appropriate Help Sources and General Attitude About Counseling. Journal of College Student Personnel (March 1984) : 139-144.

Gayle Dorman, Lipsitz Joan and Verner. Improving Schools for Young Adolescents. Educational Leadership 42 (March 1985) : 44-49.

_____. Making School Work for Young Adolescents. Educational Horizon (Summer 1983) : 82-86.

Getzel, W.J. and Smilansky. Individual Difference in Pupil Perceptions of School Problems. British Journal Educational Psychology. 53 (1983) : 301-316.

Glassman, M. S. and Biniaminov. Israel Input-Output Analysis of School. Review of Educational Research 51 (Winter 1981) : 509-539.

Ingersoll, G. M. and Strigari, A. J. Adolescent Views Teacher.
Educational Horizon (Summer 1983) : 183-187.

Kloosterman, Peter. Self-Confidence and Motivation in Mathematics.
Journal of Educational Psychology 80 (1988) : 110-115.

Miller, Kristell E. Friends' and Classmates' Interaction Journal of Educational Psychology 80,4 (1988) : 122-130.

Wigfield, Allan and Meece, Judith. Math Anxiety of Elementary and Secondary School Students. Journal of Educational Psychology 80 (1988) : 210-216.

Wigfield, Allan. Children's Attribution for Success and Failure : Effect of Age and Attentional Focus. Journal of Educational Psychology 80 (1988) : 76-81.

Willms, D. J. and Jacobson Suzanne. Growth in Mathematics Skills During the Intermediate Year : Set Difference and School Effects. Journal of Educational Research 14 (1990) : 168-180.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบส่วนตัวนั้น ปัญหาการเรียนและวิธีการแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น ในเขตการศึกษา ๖

ตอนที่ ๑

ก. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ

1. ปัจจุบันเรียนอยู่ในชั้น โรงเรียน
2. อายุ
3. อายุปี (โดยประมาณ)
4. ผลการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมา ระดับคะแนน
เฉลี่ยสะสม
- ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในวงกลมตามความเป็นจริง
5. ในภาคเรียนที่ผ่านมาที่นักเรียนสอนไม่ผ่าน

- ๑ รายวิชา
- ๒ รายวิชา
- ๓ รายวิชา
- มากกว่า ๓ รายวิชา

รายวิชาที่สอนไม่ผ่าน คือ

- คณิตศาสตร์
- ภาษาอังกฤษ
- วิทยาศาสตร์
- ภาษาไทย
- สังคมศึกษา
- อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกตอบเฉพาะรายวิชาที่ตนเองสอบไม่ผ่านหรือมีปัญหาการเรียน (สามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 รายวิชา) โดยใช้เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่นักเรียนคิดว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาการเรียน คำตอบในแต่ละรายวิชาแบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

- หมายเลขอ 4 หมายถึง เป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนมากที่สุด
- หมายเลขอ 3 หมายถึง เป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนมาก
- หมายเลขอ 2 หมายถึง เป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนน้อย
- หมายเลขอ 1 หมายถึง เป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนน้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบ

รายวิชา	คณิต ศาสตร์	ภาษา อังกฤษ	ภาษา ไทย	วิทยา ศาสตร์	สังคม ศึกษา
สาเหตุปัญหาการเรียน	1 ✓ 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4
(ก) นักเรียนหลับในขณะที่ครูสอน					✓

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่ารายวิชาที่นักเรียนมีปัญหาการเรียน คือ วิชาสังคมศึกษา และลึกลงที่เป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนที่มาก คือ นักเรียนมักหลับในขณะที่ครูสอน

รายวิชา	คณิตศาสตร์				ภาษาอังกฤษ		ภาษาไทย		วิทยาศาสตร์		สังคมศึกษา					
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
สาเหตุปัญหาการเรียน	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
<u>การวัดและการประเมินผล</u>																
1. ไม่มีการทดสอบย่อยก่อนการเรียน																
2. ไม่มีการทดสอบย่อยเมื่อจบบทเรียน																
3. ออกข้อสอบนอกเหนือจากที่เรียน																
4. ไม่ชี้แจงข้อบกพร่องของนักเรียนหลังการสอน																
5. ให้นักเรียนสอนแก้ตัวโดยไม่มีการสอนซ้อมเสริม																

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความห้างล่างเป็นสาเหตุของปัญหาการเรียนแต่ละรายวิชา ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียน ให้เลือกเฉพาะรายวิชาที่นักเรียนสอบไม่ผ่าน

รายวิชา	สาเหตุ			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>คณิตศาสตร์</u>				
1. ความรู้พื้นฐานไม่ดี				
2. ไม่เข้าใจวิธีแก้ปัญหาโจทย์				
3. เนื้อหาวิชายากเกินไป				
<u>ภาษาอังกฤษ</u>				
1. จำคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ได้				
2. ไม่เข้าใจหลักไวยากรณ์				
3. พังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ				
4. พูดภาษาอังกฤษไม่ได้				
5. อ่านภาษาอังกฤษไม่ได้				
6. เชื่อมภาษาอังกฤษไม่ได้				
7. เนื้อหาวิชายากเกินไป				
8. ความรู้พื้นฐานไม่ดี				
<u>ภาษาไทย</u>				
1. จำเนื้อหาในบทเรียนไม่ได้				
2. อ่านจับใจความไม่ถูกวิธี				
3. เนื้อหาวิชายากเกินไป				
4. มีรายงานมากเกินไป				
5. การเรียงลำดับเนื้อหาวิชาไม่ต่อเนื่อง				

รายวิชา	สาเหตุ			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>วิทยาศาสตร์</u>				
1. ความรู้พื้นฐานไม่ดี.....
2. ไม่เข้าใจวิธีการคิดแก้ปัญหาโจทย์.....
3. เนื้อหาวิชายากเกินไป
<u>สังคมศึกษา</u>				
1. จำเนื้อหานอกเรียนไม่ได.....
2. เนื้อหาวิชายากเกินไป.....
3. อ่านจับใจความไม่ถูกวิธี.....
4. มีรายงานมากเกินไป.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความซึ่งล่าง เป็นข้อความเกี่ยวกับผู้ติกรรมการสอนของครูเฉพาะรายวิชา ให้
นักเรียนเลือกตอบเฉพาะรายวิชาที่นักเรียนสอนไม่ผ่านหรือมีปัญหาการเรียน

ผู้ติกรรมการสอนรายวิชา	สําเหตุ			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>คณิตศาสตร์</u>				
1. ไม่สำรวจความรู้นั้นฐานของ นักเรียนก่อนสอน.....
2. ไม่อธิบายขั้นตอนในการแก้ปัญหาใจที่.....
3. อธิบายเนื้อหาไม่ชัดเจน.....
4. ไม่ชี้แจงข้อบกพร่องในการทำภาระน้ำหนัก เป็นรายบุคคล.....
5. ไม่สรุปกฎเกณฑ์สำคัญ.....
6. นักเรียนการน้ำหนักกระดานคำ.....
<u>ภาษาอังกฤษ</u>				
1. ไม่สำรวจความรู้นั้นฐานของนักเรียน ก่อนสอน.....
2. ไม่ฝึกทักษะทางภาษาให้นักเรียน เช่น การฟัง ฯลฯ.....
3. กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ.....
4. ไม่ใช้อุปกรณ์การสอนที่กันสมัย เช่น วิดีโอประกอบการสอน บทเรียน สำเร็จรูป ฯลฯ.....

พฤติกรรมการสอนรายวิชา	ส่าხेत			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ภาษาไทย</u>				
1. กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ.....
2. ไม่แจ้งจุดประสงค์การเรียนให้นักเรียนทราบ.....
3. ไม่สรุปเนื้อหาสำคัญของบทเรียน.....
4. ให้การบ้านมากเกินไป.....
5. ไม่ติดตามผลการสั่งงาน.....
<u>วิทยาศาสตร์</u>				
1. ไม่สำรวจความรู้นั้นฐานก่อนทำการสอน.....
2. ไม่อธิบายขั้นตอนในการคำนวณ.....
3. ไม่อธิบายวิธีแก้ปัญหาโจทย์.....
4. ไม่สรุปเนื้อหาสำคัญของแต่ละบทเรียน.....
5. ไม่สรุปกฎเกณฑ์สำคัญจากการทดลอง.....
<u>สังคมศึกษา</u>				
1. ไม่เปลี่ยนแปลงวิธีการสอนตามเนื้อหา.....
2. ให้นักเรียนรายงาน้ำหน้าชี้.....
3. กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ.....
4. ไม่สรุปเนื้อหา ประเด็นสำคัญของบทเรียน เมื่อเรียนจบในแต่ละบทเรียน.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหาการเรียน

คำชี้แจง “ให้นักเรียนเลือกตอบเฉพาะรายวิชาที่ตนเองมีปัญหาการเรียน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 รายวิชา) โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่นักเรียนคิดว่าเป็นวิธีการแก้ปัญหาของการเรียน ค่าตอบในแต่ละรายวิชาแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

หมายเลขอ 4	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้มากที่สุด
หมายเลขอ 3	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้มาก
หมายเลขอ 2	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้น้อย
หมายเลขอ 1	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบ

รายวิชา	คณิต ศาสตร์				ภาษา อังกฤษ				ภาษา ไทย				วิทยา ศาสตร์				สังคม ศึกษา			
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
วิธีการแก้ปัญหา																				
(ก) ปรึกษาครูเมื่อไม่เข้าใจ การบ้าน																				

จากตัวอย่างแสดงว่า วิชาที่เป็นปัญหาของนักเรียน คือ วิชาภาษาอังกฤษ วิธีการ
แก้ปัญหาที่นักเรียนใช้มาก คือ ปรึกษาครูผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจการบ้าน

รายวิชา วิธีการแก้ปัญหา	คณิตศาสตร์				ภาษาอังกฤษ				ภาษาไทย				วิทยาศาสตร์				สังคมศึกษา			
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
ช. <u>วิธีการแก้ปัญหาเมื่อสอนไม่ผ่าน</u>																				
1. ถ้ามีครูถึงจุดประส่งที่สอนไม่ผ่าน																				
2. ฝึกทำข้อสอบเก่า																				
3. หาหนังสืออ่านเพิ่มเติม																				
4. ขอให้ครูออกข้อสอบจริงใน การสอนของตน																				
5. ขอให้ครูอธิบายบทเรียนที่ไม่เข้าใจเป็นรายบุคคล																				
6. ปรึกษาครูประจำชั้น																				
7. ปรึกษาเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า																				
8. ปรึกษาเพื่อนที่สอนไม่ผ่านด้วยกัน																				
9. ปรึกษาพ่อแม่หรือผู้ปกครอง																				

ศูนย์วิทยทรพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนนิจารณาปัญหาที่เกี่ยวกับเพื่อนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนว่า นักเรียน
มีปัญหามากน้อยเป็นอย่างใด แล้วเรียนเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความจริง

ตัวอย่างการตอบ

ลักษณะปัญหา	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(ก) เพื่อนไม่ให้ความร่วมมือในการทำรายงาน		/		

จากตัวอย่างแสดงว่า ปัญหาการเรียนบุคคลที่นักเรียนประเมินมาก คือ
เพื่อนไม่ให้ความร่วมมือในการทำรายงาน

ลักษณะปัญหา	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน</u>				
1. เพื่อนชวนคุยในชั้นเรียน.....				
2. เพื่อส่งเสียงดังขณะเรียน.....				
3. หนีเรียนกับกลุ่มเพื่อน.....				
4. เพื่อนดูหมิ่นเมื่อสอบไม่ผ่าน.....				
5. เพื่อนล้อเลียนครู.....				
6. เข้ากลุ่มเพื่อนในชั้นเรียนไม่ได้.....				
7. เพื่อนให้อาเมื่อนักเรียนแสดง ความคิดเห็นหรือรายงาน.....				
8. มีเรื่องโถด้วยกันเพื่อนเสมอ.....				
9. เพื่อนซักสวนให้ลองยาเสพติด เช่น บุหรี่ กัญชา ฯลฯ.....				

ลักษณะปัญหา	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ปัญหาเกี่ยวกับสภานแวดล้อมในโรงเรียน</u>				
1. อากาศในห้องเรียนอบอ้าว.....
2. แสงสว่างในห้องเรียนไม่เพียงพอ.....
3. เสียงดังรบกวนจากข้างห้องขณะเรียน.....
4. ห้องเรียนสกปรก.....
5. ห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมากเกินไป.....
6. อาคารเรียนชำรุด.....
7. อุปกรณ์ในชั้นเรียนชำรุด เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ.....

วิธีการแก้ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อและสภานแวดล้อมในโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับวิธีการที่นักเรียนใช้ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อและสภานแวดล้อมในโรงเรียน คำตอบจัดเรียงลำดับดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้มากที่สุด
มาก	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้มาก
น้อย	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้น้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	วิธีการแก้ปัญหาที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีการแก้ปัญหา	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ปัญหานี้สอน</u>				
1. นอกเนื้อนให้ตั้งใจเรียน.....				
2. ห้ามเนื่องที่ชวนคุย.....				
3. ห้ามเนื่องที่ส่งเสียงดัง.....				
4. ข้อยที่นั่งให้ไกลจากเนื้อนที่ส่งเสียงดัง.....				
5. ขอร้องให้ครูเดือนเนื่องให้ตั้งใจเรียน.....				
<u>ปัญหาส่วนแวดล้อมของห้องเรียนและโรงเรียน</u>				
1. ทำเจอยเมยเมื่อพับปัญหา.....				
2. จัดเวรรักษาความสะอาดห้องเรียน.....				
3. นอกปัญหาให้ครูประจำชั้นทราบ.....				
4. เชียนปัญหาของนักเรียนส่งไปยัง คณะกรรมการนักเรียน.....				

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ๙.

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ช

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าร้อยละ

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนคำตอบทั้งหมด} \times 100}{\text{จำนวนผู้ตอบทั้งหมด}}$$

2. การหาค่ามัธยมเลขคณิต

$$\bar{x} = \frac{\sum fx}{N}$$

\bar{x} = มัธยมเลขคณิต

$\sum fx$ = ผลรวมของคะแนนทั้ง N จำนวน

N = จำนวนคะแนนทั้งหมด

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum fx^2$ = ผลบวกของผลคูณระหว่างความถี่กับกำลังสองของคะแนน

$(\sum fx)^2$ = ผลบวกของผลคูณระหว่างความถี่กับคะแนน

N = จำนวนตัวอย่างประชากรในกลุ่ม

4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) สูตรการคำนวณหาผลบวกของส่วนเบี่ยงเบนแยกกำลังสอง (SS) ชั้นแพ่งความเบ็นอิสระ (df) ส่วนเบี่ยงเบนเฉลี่ย (MS) (อุกมพร ทองอุ่นไทย : 264-266)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
A	[A]-[X]	p - 1	SS _a /df	MS _a /MS _{w..}
B	[B]-[X]	q - 1	SS _b /df	MS _b /MS _{w..}
AB	[AB]-[A]-[B]+[X]	(p-1)(q-1)	SS _{ab} /df	MS _{ab} /MS _{w..}
within cell	[ABS]-[AB]	N - pq	SS _{w...cell} /df	
รวม	[ABS]-[X]	N - 1		

เมื่อ $[ABS] = \sum_{i=1}^N (ABS)^2$ หมาย ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองทุกค่าในกลุ่มตัวอย่าง

$[X] = \frac{\left(\sum_{i=1}^N ABS \right)^2}{N}$ หมาย ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่างยกกำลังสองหารด้วยจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$[A] = \sum_{i=1}^p \frac{\left(\sum_{j=1}^q A_{ij} \right)^2}{n_i}$ หมาย ผลรวมของคะแนนในแต่ละแถวยกกำลังสองหารด้วยจำนวนคนในแต่ละแถว

$[B] = \sum_{j=1}^q \frac{\left(\sum_{i=1}^p B_{ij} \right)^2}{n_j}$ หมาย ผลรวมของคะแนนในแต่ละคอลัมน์ยกกำลังสองหารด้วยจำนวนคนในคอลัมน์นั้น

$[AB] = \sum_{i=1}^p \sum_{j=1}^q \frac{(AB)_{ij}^2}{n_{ij}}$ หมาย ผลรวมของคะแนนในแต่ละเซลล์ยกกำลังสองหารด้วยจำนวนคนในเซลล์นั้น

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่แบบ (Tukey)

$$\text{สูตร } q_{\alpha}(k, f) \sqrt{n MS_w}$$

เมื่อ	q	= ระดับแห่งความมีนัยสำคัญ
	k	= จำนวนกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ
	n	= จำนวนกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ
	f	= ขั้นแห่งความเป็นอิสระของ MS_x
	MS_x	= ความแปรปรวนคลาดเคลื่อน หรือภาระในกลุ่มที่คำนวณได้จาก การวิเคราะห์ความแปรปรวนของข้อมูลชุดเดียวทันทีที่นำมาเปรียบเทียบรายคู่

6. การคำนวณหาความเกี่ยงของแบบสอบถาม โดยการคำนวณหาค่าลัมประลิทต์ สหลัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient- r_{xy})

$$r_{xy} = \sqrt{\frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

(ประคง กรรมสูตร 2530, 33)

ตัวอย่างการคำนวณ

ความเกี่ยงของแบบสอบถาม ในรายวิชาคณิตศาสตร์

$$\begin{aligned} r_{xy} &= \frac{17 \times 520762 - 3009 \times 2916}{[17 \times 538843 - (3009)^2] [17 \times 504642 - (2916)^2]} \\ &= \frac{78710}{(106250) (75858)} \\ &= \frac{78710}{89777.015} \\ &= 0.877 \end{aligned}$$

ภาคผนวก ค.

แสดงค่ามัชณิมเลชคณิตและค่าเบี้ยงเบนมาตรฐานของปัญหา
และวิธีการแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง ณ. แสดงค่ามัชณิมเลขอันดับของปัญหาการเรียนและวิธีการแก้ปัญหาการเรียนวิชา
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามระดับชั้น

ชั้น สาเหตุปัญหาการเรียน	ชั้น (n = 72)	n. 1	n. 2	n. 3
		(n = 69)	(n = 89)	
1. สาเหตุปัญหาการเรียนที่เนื่องมาจากตัวนักเรียน				
1. พฤติกรรมการเรียน	17.79	18.07	17.62	
2. พฤติกรรมการสอน	11.40	10.86	11.21	
3. ปัญหาการเรียนเฉพาะวิชา	8.63	9.03	9.74	
2. สาเหตุปัญหาการเรียนที่เนื่องมาจากครู				
1. ความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน	5.57	5.55	5.65	
2. พฤติกรรมการสอนหัวไป	11.82	12.49	11.54	
3. การวัดและการประเมินผล	9.81	10.12	9.83	
4. พฤติกรรมการสอนเฉพาะวิชา	15.89	16.42	15.74	
วิธีแก้ปัญหาการเรียน				
1. วิธีการแก้ปัญหาขณะเรียน	34.36	32.23	33.27	
2. วิธีการแก้ปัญหาเมื่อสอนไม่ผ่าน	20.36	19.06	20.49	

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ แสดงค่ามัชณิคเลขคณิตของปัญหาการเรียนและวิธีการแก้ปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามระดับชั้น

ชั้น สาเหตุปัญหาการเรียน	n. 1 (n = 77)	n. 2 (n = 74)	n. 3 (n = 63)
1. สาเหตุปัญหาการเรียนที่เนื่องมาจากการเรียน			
1. พฤติกรรมการเรียน	17.42	18.64	17.70
2. พฤติกรรมการสอน	11.05	11.81	12.02
3. ปัญหาการเรียนเฉพาะวิชา	22.74	24.54	24.41
2. สาเหตุปัญหาการเรียนที่เนื่องมาจากการสอน			
1. ความล้มเหลวระหว่างครูและนักเรียน	5.69	6.04	5.73
2. พฤติกรรมการสอนทั่วไป	11.94	12.42	11.81
3. การวัดและการประเมินผล	9.92	10.70	9.29
4. พฤติกรรมการสอนเฉพาะวิชา	10.31	10.77	9.67
วิธีแก้ปัญหาการเรียน			
1. วิธีการแก้ปัญหาขณะเรียน	35.13	33.03	35.48
2. วิธีการแก้ปัญหานื้อสอนไม่ผ่าน	20.35	19.36	20.59

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง ภู. แสดงค่ามัชณิเมลขคิดของปัญหาการเรียนและวิธีการแก้ปัญหาการเรียนเกี่ยวกับเพื่อนและส่วนวางแผนคล้องของห้องเรียนและโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ชั้น	ม. 1 (n = 130)	ม. 2 (n = 122)	ม. 3 (n = 135)
สาเหตุปัญหาการเรียน เพื่อน	17.98	19.96	19.66
สภาพแวดล้อมในห้องเรียนและโรงเรียน	14.68	15.44	15.56
วิธีการแก้ปัญหาการเรียนเกี่ยวกับเพื่อน	11.76	12.16	11.81
วิธีการแก้ปัญหาการเรียนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ของห้องเรียนและโรงเรียน	9.92	10.75	10.90

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เชี่ยว

นางสาวนงลักษณ์ ยศสมบัติ เกิดเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2503 สำเร็จการศึกษา
ศึกษาศาสตรบัณฑิตจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เข้าศึกษาสาขาวิชิติวิยาการศึกษา
ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา
2530 ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนครุประชารรค์ สังกัด
กรมสามัญศึกษา จังหวัดชัยนาท

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย